

Szikora Róbert: A kommunisták nem szeretik a kereszténeket

2019 június 11. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nagyon kemény szavakat mondott a legendás popsztár.

Azt mondja, van mit ünnepelnünk, és nagyon boldog, hogy zenekarával ? is fellép a rendszerváltoztatás 30. évfordulóját ünnepl? Szabadságkoncerten, június 16-án, a H?sök terén. Szerinte fontos, hogy beszéljünk a régi id?kr?l, mert a mai fiatalok nagy részének sejtelme sincs arról, milyen volt az élet Magyarországon a szocializmusban. A koncert kapcsán az R-Go alapítóját, Szikora Róbertet kérdeztük a múltról. Interjú.

Miért fontos önnek ez a koncert?

Els?sorban az emlékezés miatt. Hogy tudjunk emlékezni arra, hogy kikiáltották a szabadságot. Az pedig szinte szokás, hogy az ember mindig zenével és tánccal ünnepel. És ugye a régi korszakok legemblematikusabb nevei közül lépnek fel egy páran. Mi is ott leszünk, mert ott voltunk akkor is. Boldog vagyok, hogy egyáltalán ott lehetünk, és beszélhetünk majd egy kicsit ezekr?l a dolgokról.
És ha a fiatalok ott vannak, talán ?k is megértik és megérzik ezt az egészet. Ha nem is ott, a koncerten, akkor utána. Csak ne a saját b?rükön érezzék meg...

Én mindenképpen fontosnak tartom. Ez egy olyan történelmi esemény volt, amit még most sem tudunk igazán felfogni. Hatásait érezzük, de a fiatalok mit sem sejtenek az egészb?l. ?k nem tudják, mi az, hogy piros és kék útlevél, és azt sem, milyen az, hogy a zoknidban viszel külföldre 100 dollárt, és még le is csukhatnak miatta. Nem tudják azt sem, milyen az, amikor szovjet tankok vannak a szép hazánkban. Ez nemcsak a történelem, hanem ez az életünk része, és igenis el kell mondani. Azért is, mert a szabadság egy törékeny dolog, ez nem evidens. Mi láttuk, hogy nem evidens. De azt gondolom, hogy nagyon jó irányba megy az ország, és van is mit ünnepelni.

Megszállott dobosként kezdte, és f?leg az után hajtotta a fejl?dési vágy, hogy hallott a srácról, akinek csakúgy kifolynak a lábából a hatvan-negyedek. ? volt Barile Pasquale, akit kés?bb el is hívott az R-Góba. A zene b?vületében él?, fiatal Szikora Róbertnek mennyire volt fontos, hogy milyen rendszer van körülötte?

Hát nagyon. És persze nemcsak a 80-as, hanem a 70-es évekr?l is beszélek. A Hungária együttest 1974-ben már b?dületes érdektelenség követte, ezért onnantól kezdve egészen 1980-ig külföldön voltunk kénytelenek megkeresni a betev?t. Így pontosan tudtuk, milyen fontos egy útlevél. És azt is tudtuk, mit kell azért csinálnunk, hogy egyr?l a kett?re jussunk: határokon át behozni hangszereket, kivinni pénzt, hát nem volt egyszer?. Komoly tranzakciók mentek azért, hogy egy kicsit jobban éljen az ember, vagy csak azért, hogy jobb hangszere legyen. Ez a sok man?ver azt is jelentette, hogy az ember szembekerült a rendszerrel. És tudtuk, hogy ha elveszik az útlevelet, akkor vége, mert megtörtént velünk. Ráadásul egzisztenciálisan van vége a dolognak. Nem az múlt rajta, hogy utazgathatunk vagy nem. Éppen ezért tudtuk értékelni olyan nagyon, hogy ennek 1989-ben vége lett.

És hogyan m?ködtek a 80-as években?

Az egy kicsit más volt, mert akkor az R-Góval már itthon akartunk vitézkedni. Az csak egy extra dolog volt, hogy kimentünk például Franciaországba turnézni, vagy a szocialista országokba. Ez csak hab volt a torán, de az tény, hogy az már egy egészen más szocializmus volt 1989-ig.

Említette, hogy életbevágó volt az útlevél megléte, segítségével pedig az anyagi, zenei fejl?dés. Melyik, els?sorban a civil életet megkeserít? tulajdonságát emelné ki az el?z? rendszernek?

Például védekezni kellett, mert az éjszakai életben mindig megtalálták az embert. A koncertek miatt pedig legtöbbször éjjel kellett hazajárnunk. De védekezni kellett napközben is, mert bármikor benne volt a pakliban, hogy a rend?r rajtunk gyakorolja a hatalmát. Megfog, akár belenyír a hajadba, egyszóval vegzál. Akkor úgy éreztük, azon kívül, hogy élünk, semmihez nincs jogunk. De kellemetlen volt például beállni egy 120 méteres sorba karácsony el?tt, hogy legyen banán a családnak. Kellemetlen volt az is, hogy mikor nyugatra mész, mindenki ír egy kis listát, hogy ilyen farmert és olyan csizmát szeretne. Nemcsak a barátoknak hoztunk dolgokat, hanem a zenésztársaknak is hangszereket. Néha már azt érezted, hogy inkább beszerz? vagy.

Mint egy jó kamionos...

Igen. És a végén már mi is úgy dolgoztunk, mint az Aranycsapat: megrendelésre.

Az nem volt könnyítés, hogy az R-Go vagy korábban a Hungária a zenéjénél, a feldolgozott témáknál fogva ritkábban akadhatott fenn a cenzúrán, mint például a P. Mobil vagy a Beatrice?

Nem igazán, mert nekünk sem volt egyszer?. Az alapelv ugyanaz volt, és ez a lényeg: meg kellett élni, bármi áron. Egyébként engem 1971-ben hívtak a P. Mobilba, de akkor a Ferm együttest választottam, mert sokkal közelebb állt hozzám a slágerzene. Ett?l függetlenül valamilyen formában mindig találkoztál a hatósággal, hiába játszottál te slágereket. Kés?bb, 1989-ben bátorkodtam egy dalt írni az erdélyi falurombolásról. *D?l a torony, d?l a harang* volt a címe, és úgy kezd?dik, hogy „hé, Mr. Csau, ki nevében teszed ezt? Történetedb?l csak egy krimi lesz...”. Egy elég komoly kritika volt, mert akkor úgy éreztem, ideje odaszólni ennek a diktátornak. Aztán egy évvel kés?bb megjelent az *Egy Proletár Párizsban* cím? lemez, ami megint egy tükör volt a lehanyatló rendszerrel szemben.

A hitét befolyásolta a rendszer valláshoz való viszonya?

Az upstart benne volt az emberben, hogy a komcsik nem szeretik a kereszténeket. Mert az valami titokzatos szervezet, amiben ?k nem hisznek, ezek meg itt összejönnek, és beszélnek az Isten emberr?l, meg valami feltámadásról. Onnantól kezdve, hogy megtudtam a családi legendáriumból, hogy engem titokban kellett megkeresztelni, megértettem mindent. Kés?bb tudtam meg azt is, hogy a huszonéves édesanyámat bezárták egy szertárba, hogy gondolkodjon el, aztán lépjen be a pártba. Anyukám meg elkezdett sírni, mert hogy lehet az, hogy az ? fia vasárnaponként ministrál, közben meg ezt kérik t?le. A lényeg, hogy ugyanolyan keresztény voltam, és ugyanúgy hittem akkor is, és a Jóisten mindenben mellém állt, de akkor még én is csak egy vasárnapi, mondhatni „operettkeresztény” voltam. Aztán kés?bb volt egy igazi megtérés, amikor már egzisztenciálisan adtam át magam Istennek. Azóta járok minden nap szentmisére.

www.origo.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló